

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Jiřím Žákem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 3125/11, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. KUOK 65495/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 1. 11. 2023, č. j. 72 A 18/2022-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Šumperk ze dne 14. 2. 2022, č. j. MUSP/112238/2021, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk tak, že ve výroku o vině byl text: „*J. H., nar. X, bytem D. B. X, X B., je vinen tím, že dne 22. 05. 2021 v 11:10 hod v obci Šumperk, na ulici Zábřežská č. 20 řídil motorové vozidlo PEUGEOT BOXER, registrační značky X, kdy ohrozil protijedoucího řidiče a dále ohrozil řidiče předjížděného vozidla pana M. H.*“ nahrazen textem: „*J. H., nar. X, bytem D. B. X, X B., je vinen tím, že dne 22. 05. 2021 v 11:10 hod v obci Šumperk, na ulici Zábřežská u domu č. 20, ve směru jízdy od centra při řízení motorového vozidla tovární značky PEUGEOT, registrační značky X, nerespektoval platné právní předpisy a to tím, že předjížděl vozidlo svědka pana M. H., právě ve chvíli, kdy se z protisměru blížilo protijedoucí vozidlo neztotožněného řidiče, čímž řidiče protijedoucího vozidla ohrozil.*“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí Městského úřadu Šumperk potvrdil.

[3] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá nesprávné posouzení právní otázky týkající se naplnění skutkové podstaty přestupku tím, že účastník provozu jiného účastníka ohrozí. V řízení nebylo konkretizováno, k jakému ohrožení mělo dojít, a závěr soudu, že „*stěžovatel svým neuváženým jednáním zavedl vznik nebezpečí tak, že protijedoucí řidič byl donucen náhle změnit svou rychlost a směr jízdy*“, nevyplývá z žádného důkazu. Správní orgány též pochybily, když „pro nadbytečnost“ neprovedly důkaz leteckým snímkem místa přestupku a normou pro šíři komunikace. Tyto opominuté důkazy bylo třeba provést ke zjištění šíře vozovky a prokázání, zda objektivně mohlo dojít k ohrožení protijedoucího řidiče. Řízení je též zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívá v absenci vyhodnocení konkrétní situace vycházející ze skutkové věty projednávaného přestupku, opomenutí důkazů a v tom, že soud odmítl u jednání provést důkaz přehráním videozáznamu tak, aby se stěžovatel mohl k tomuto zásadnímu důkazu vyjádřit.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkový stav byl prokázán, a to dostatečně kvalitním kamerovým záznamem pořízeným z vozidla svědka pana H. Ze záznamu je zřejmé nejen omezení, ale i ohrožení protijedoucího řidiče. Provádění dalších navrhovaných důkazů bylo nadbytečné, jejich neprovedení je řádně odůvodněno. Nerelevantní je argument šířkou komunikace, jelikož z videozáznamu je zřejmé, že neztotožněný řidič protijedoucího vozidla byl manévrem stěžovatele ohrožen.

[6] V replice stěžovatel zopakoval své argumenty z kasační stížnosti. Zdůraznil, že podstatou jeho námitek je, že správní orgány nekoncretizovaly, jaké nebezpečí mělo jednáním stěžovatele vzniknout, ani vznik takového nebezpečí neprokázaly. V řízení byly navíc „pro nadbytečnost“ opomenuty zásadní důkazy. Žalovaný se též vyjadřuje rozporně k obsahu videozáznamu, kdy na jedné straně vyjádření uvádí, že protijedoucí vozidlo uhýbalo, a na druhé straně, že došlo k náhlé změně směru jízdy.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Předtím, než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech

pokračování

sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud vystihl podstatu věci, řádně se vypořádal se všemi stěžejními námitkami stěžovatele a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vadou nepřezkoumatelnosti netrpí ani rozhodnutí žalovaného, z něž je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný ve věcech stěžovatele vycházel, jakými úvahami se řídil, a srozumitelně je v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil.

[12] Zdejší soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval otázkou naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, resp. povinnostmi řidiče při předjíždění dle § 17 téhož zákona. Z uvedené judikatury plyne, že na předjíždějící řidiče jsou kladeny zvýšené povinnosti. Řidič nesmí začít předjíždět, pokud by protijedoucí řidiče svým manévrem byl i jen omezil (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010-141, nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS, z novějších pak usnesení ze dne 15. 5. 2024, č. j. 4 As 375/2023-58).

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku v bodech 37 až 40 shrnul podstatné skutečnosti plynoucí z obsahu spisu, včetně popisu obsahu provedených důkazů a z nich zjištěného skutkového stavu. Vyložil, z jakých důvodů stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, přičemž vycházel z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Následně krajský soud s odkazem na právní předpisy a zjištěný skutkový stav v bodě 49 napadeného rozsudku popsál, z jakých důvodů stěžovatel tuto povinnost porušil.

[14] Stejně tak se zdejší soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval otázkou dokazování. Připomenout lze též zásadu volného hodnocení důkazů, resp. doktrínu opomenutých důkazů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 118/09). Z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost,

a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

[15] Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). To krajský soud ověřil ze správního spisu. Návrh stěžovatele na provedení dalších důkazů krajský soud zamítl pro nadbytečnost, protože měl skutkový stav za dostatečně zjištěný. S tímto postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud v posuzované věci ztotožnil.

[16] K tvrzení stěžovatele, že soud odmítl u jednání provést důkaz přehráním videozáznamu tak, aby se stěžovatel mohl k tomuto zásadnímu důkazu vyjádřit, Nejvyšší správní soud uvádí následující. V řízení před soudem se uplatní zásada volného hodnocení důkazů, podle níž soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004-89). Z protokolu o jednání ze dne 1. 11. 2023 a ze současně pořizovaného zvukového záznamu plyne, že soud odmítl zopakování důkazu přehráním videozáznamu s odůvodněním, že jeho obsah je stranám i soudu dobře znám a zopakování by bylo nadbytečné. Předmětný videozáznam je ovšem především součástí spisu správních orgánů, kterým se dokazování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zásadně neprovádí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 Ads 97/2021-39). Krajský soud neprovedení důkazu dostatečně odůvodnil, a to v souladu se shora uvedenou judikaturou. Nejvyšší správní soud v jeho postupu žádné pochybení neshledal. Totéž se týká namítaného neprovedení důkazů leteckým snímkem daného místa, resp. normou pro šířku komunikace. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením této námitky krajským soudem, který potvrdil názor správních orgánů, že provedení uvedených důkazů by bylo nadbytečné, neboť otázka přesné šířky dané komunikace nebyla pro posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek podstatná. K polemice stěžovatele ohledně možného zkreslení záznamu z palubní kamery Nejvyšší správní soud upozorňuje, že daný videozáznam nebyl jediným důkazem, na jehož základě správní orgány rozhodly o vině stěžovatele: správní orgány provedly i další dokazování, přičemž vedle listinných důkazů vyšly především z výpovědi svědka M. H.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že po seznámení se s důkazy založenými ve spise správních orgánů se zcela ztotožňuje s posouzením věci žalovaným a krajským soudem. Stěžovatel při předjíždění vozidla svědka H. si počínal neopatrně a bezohledně, když zahájil a provedl předjížděcí manévř těsně před jeho míjením s protijedoucím vozidlem (tzv. „udělal myšku“), přičemž řidič protijedoucího vozidla byl donucen uhnout vpravo (z jeho směru jízdy), aby zabránil možné kolizi. Tím došlo k ohrožení přinejmenším řidiče protijedoucího vozidla. Stěžovatel porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, a tak naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona.

[18] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s) a věcně se jí nezbyval. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady

pokračování

jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu